

FORSQREN, Mats / JONASSON, Kerstin / KRONNING, Hans (ed.) (1998): *Prédication, assertion, information*. (Actes du Colloque en Linguistique Française; Uppsala, 6-9 juin 1996). Uppsala: Uppsala University. 613 p. (Acta universitatis Upsaliensis. *Studia Romanica Upsaliensia*, 56).

Un dels temes actuals de debat en la lingüística contemporània, i productor d'una extensa literatura en lingüística francesa, és la problemàtica que gira entorn de la qüestió central de la comuni-

31. Suivi aujourd'hui par le *Dictionnaire historique du français québécois*, paru récemment (vid. ci-dessus note 8).

32. Pour terminer, quelques corrections de détail: p. 14, station de service > station-service; p. 25, Provincia > Provincia; p. 30, *alamanach* > *almanach*; p. 31, *aller loin* "partir" plutôt *être loin* "être parti, ne plus être là"; p. 62, "bataille de la plaine d'Abraham" (1760) > "bataille des Plaines d'Abraham" (13 septembre 1759); p. 68, *compagnes de bon parler* > *campagnes de bon parler*; p. 119, les *déboires actuelles* > les *déboires actuels*; p. 132, Dominique > Dominique; p. 133, *dialects* > *dialectes*; p. 136, PACQUOT > PAQUOT.

33. La maison Gruyter prépare, dans sa série *Handbücher zur Sprach- und Kommunikationswissenschaft*, un *Manuel d'histoire linguistique de la Roumanie*, dans lequel plusieurs articles seront consacrés aux différentes régions de la francophonie. Souhaitons qu'ils sauront davantage convaincre M. Pöll que ne l'ont fait les articles du *LRL*.

cació verbal denominada amb el terme de *predicació*, en què apareixen totes les relacions constitutives de la formació de l'enunciat. La *predicació* és un concepte semàntic bàsic de la gramàtica que fa referència al contingut de les expressions lingüístiques i, pel que fa a l'àmbit de l'oració, és la noció semàntica fonamental.³⁴ Ara bé, la noció de *predicació* presenta diferents tractaments per part de la comunitat de lingüistes. En conjunt, es tracta de definicions i aplicacions que poden ser confrontades. Aquest fou l'objectiu del col·loqui de lingüística francesa contemporània organitzat a Uppsala el juny de 1996, les actes del qual foren publicades amb el suport i finançament del Consell Suec d'Investigació per a les Ciències Socials i Humanes, Humanistik-Samhällsvetenskapliga Forskningsrådet (HSFR).

«Being at the junction of logics, linguistics and pragmatics, this notion underlies as a matter of fact most analytical framework in syntax and semantics, as well as in theory of speech acts. Although mostly employed in syntax to denote either the structure NP-VP or NP-copula-complement, some propose to extend its use to “secondary predication”, or even to the phrase level.»

D'aquesta manera se sintetitza la temàtica tractada en el resum que precedeix l'índex dels articles dels 58 autors que participaren al Col·loqui d'Uppsala (*abstract*, p. 4). I són, de fet, 58 contribucions que el lector especialitzat podrà llegir o bé consultar puntualment, i no pas 57 com diuen els editors a la part *Contents and Keywords* de l'esmentat resum de l'obra. Com es veu, l'obra va dirigida als especialistes (i també als lectors interessats) de les problemàtiques en fase de discussió de la lingüística actual, i molt particularment de la lingüística francesa. En conjunt, podem dir que el llibre constitueix una bona presentació de les problemàtiques actuals de la lingüística i de les seves últimes innovacions, com és ara la noció de *predicació segona* o *secundària* (Melis 1988, Cadiot i Furukawa 2000) en la comunitat de la lingüística francesa. És, a més, una bona mostra de la vitalitat i producció actual de la lingüística francesa en el marc general del desenvolupament de la lingüística dels darrers anys.

1. *Les condicions de producció del col·loqui i la publicació de les actes.* La pluridisciplinarietat de la noció de *predicació* va ser un dels fets que motivaren els organitzadors a proposar aquest col·loqui com una crida a la interrogació multidisciplinària sobre els fonaments i les aplicacions de la dita noció, i a la seva confrontació amb conceptes propers de la lingüística francesa, com ara els d'*attribution* (noció sintàctica veïna: els atributs amb els verbs copulatius o pseudocopulatius), *assertion* (o afirmació, noció de la lògica i una de les modalitats de la frase com poden ser també la interrogativa, la negativa, l'exclamativa i la imperativa,) i *information* (noció semàntica sobre el contingut de les frases). Així ens ho comenten els editors al pròleg del llibre (*avant-propos*, p. 9-10).

«En nous réunissant en première session organisatrice, fin mars 1995, nous trouvions tout indiqué de proposer un thème partant de ce qu'il faut bien considérer comme un pivot de la communication verbale, la *prédication*. Au carrefour de la logique — aristotélicienne ou non —, de la linguistique ou de la pragmatique, cette notion connaît, on le sait, plusieurs emplois, en syntaxe, en sémantique et en théorie des actes de langage.»

Però també la diversitat i la riquesa terminològica derivades del tractament de la predicació van ser fets decisius a l'hora de proposar el col·loqui a la comunitat científica (p. 9).

«La riche dérivation terminologique de *praedicare* porte témoignage de son statut fondamental: “prédicable”, “prédicat”, “prédication”, “prédicatif”, “prédicativité”, “prédicationnel”... A part l'emploi logico-pragmatique —«prédication» désignant un des deux actes propositionnels (Searle)—, la notion vise le plus souvent une des deux structures syntaxiques SN-SV ou SN-copu-

34. La diversitat d'usos d'aquesta noció (lògica, gramàtica tradicional, anàlisi de l'oració, pragmàtica) sovint és l'origen de nombroses confusions. Donem aquí una definició: una predicació és una entitat formada per un predicat amb tots els seus arguments sintàcticament identificats. Així, doncs, tractem en aquesta ressenya una qüestió en què sintaxi i semàntica apareixen íntimament lligades en un context d'anàlisi més ampli en què es consideren els enunciats (*l'énoncé et non pas la phrase*) i el seu valor comunicatiu. Com es mostra aquí, en la noció de predicació conflueixen l'anàlisi del discurs i la pragmàtica (*l'énonciation*), la semàntica i la sintaxi.

le-attribut; il semble possible de rapprocher de ce paradigme également la notion de “prédication seconde” (p. ex. *Travaux de linguistique*, 1988). Or, une distinction comme celle entre prédication “externe” et prédication “interne” (cfr. Martin, *Pour une logique du sens*, 1983) implique une application même au niveau du syntagme.»

La resposta a la crida feta pels organitzadors va ser superior a l'esperada i va donar lloc a reflexions provinents de diversos dominis que configuren la gran heterogeneïtat que presenta l'obra publicada. Nombroses són les col·laboracions de lingüistes de prestigi, especialistes en diferents dominis de la lingüística francesa d'aquests darrers anys: semàntica, semàntica lògica i cognitiva, gramàtica i morfosintaxi, lògica, pragmàtica i anàlisi del discurs. Tot això fa que l'estructuració del llibre es ressentí d'una manca d'unitat temàtica —obviament necessària en una publicació— i que els editors de les actes, com sovint succeeix, no puguin oferir al lector altra cosa que un índex temàtic dels articles en quatre pàgines inicials, «conçu pour aider le lecteur à s'orienter dans le volume», que apareix just després del pròleg (*index thématique des articles*, p. 11-14).

Són set els temes en què s'estructuren els articles a l'índex, tres dels quals (2, 3 i 7) presenten cinc divisions: 1. «*Perspectives générales: théoriques, historiques et typologiques*», 2. «*Prédication, noms et syntagmes nominaux: Prédicats nominaux; Le nombre; L'attribut et l'épithète; Prédications internes au syntagme nominal; Le sujet*», 3. «*Prédication, verbes et syntagmes verbaux: Prédicats verbaux personnels; Prédicats verbaux impersonnels; La transitivité; Auxiliaires et copules; Temps, aspect et modalité*», 4. «*Prédication, adverbes et fonctions adverbiales*», 5. «*Prédication et prépositions*», 6. «*Au-delà des catégories grammaticales traditionnelles*», 7. «*Prédication, énonciation, discours: Anaphores, référents et discours; Détachement, apposition, constructions absolues; L'ironie; L'interjection; La reformulation*»). Els editors ens adverteixen que alguns articles poden figurar en més d'un tema de l'índex, la qual cosa els ha fet afegir algunes referències creuades en dos o tres temes (algunes erròniament creuades, com per exemple «Claire Blanche-Benveniste: L'usage prédicatif secondaire des participes passés»³⁵). La llàstima és que aquest assaig d'organització de la matèria lingüística resultant del col·loqui no vagi més enllà del simple índex temàtic, car els editors han optat per presentar els textos després de l'índex temàtic i seguint el criteri de l'ordre alfabètic dels cognoms dels participants (p. 15-613). Tot això fa molt difícil al lector, no tan sols la lectura ordenada, sinó també la recerca dels continguts des dels diferents tractaments donats a la noció de predicació. Es podien haver repartit els continguts en tres grans blocs temàtics: 1. la noció de predicació (teoria, història i tipologia), 2. la predicació i les categories gramaticals i 3. la predicació, l'enunciació i el discurs. També hauria contribuït molt a la lectura de l'obra el fet que hi aparegués el resum de cada article o síntesis breus amb mots clau (*rapports de synthèse*) afegits pels editors. De la mateixa manera, hauria estat molt útil per al lector que el llibre s'introduís o es cloqués amb una avaluació general dels temes i problemes sobre la predicació plantejats en el conjunt de les intervencions, a més de les futures vies d'investigació obertes i proposades.

Els tres editors de les actes són professors de les dues universitats sueques (Stockholm i Uppsala) de gran tradició romanística³⁶ i amb una considerable producció científica sobre les llengües romàniques, i molt especialment sobre la llengua francesa dins de la Romània. Mats Forsgren és membre del Departament d'Estudis Francesos i Italians de la Universitat de Stockholm. Kerstin Jo-

35. Aquest article apareix en la subdivisió «Prédicats verbaux impersonnels» del tema «Prédication, verbes et syntagmes verbaux» (p. 12). I la nota 2 a peu de pàgina ens remet també al tema «Prédication, énonciation, discours» i a la seva subdivisió «Détachement, apposition, constructions verbales». Ara bé, la nota 5 d'aquesta darrera subdivisió (p. 14) ens remet a «Prédication, verbes et syntagmes verbaux : Prédicats personnels (Blanche-Benveniste)». Contradictòriament, doncs, ens remet als predicats verbals personals, i no pas als impersonals!

36. Utilitzem el terme de *romanística* en el sentit que va donar Badia en l'anterior volum nº 22 dels *Estudis Romànics* (Badia 2000, p. 10-11) de «ciència que estudia les llengües romàniques i les seves literatures» i d'«actitud de comprensió de la realitat panromànica en llengua, en mentalitat i en cultura».

nasson i Hans Kronning són membres del Departament de Llengües Romàniques de la Universitat d'Uppsala.

Prova de la vitalitat i alt nivell de la romanística escandinava és la col·lecció en què els editors han publicat aquestes actes, "Acta Universitatis Upsaliensis", el volum 56 dels *Studia Romanica Upsaliensia*. El lector podrà observar que dels 56 volums publicats, fins a les actes d'Uppsala, n'hi ha 31 dedicats a l'estudi de la llengua francesa, dels quals 27 són estudis sobre diferents aspectes estructurals i gramaticals del francès contemporani. Els estudis contrastius entre llengües romàniques que parteixen del sistema del francès actual per comparar-lo amb l'italià i l'espanyol (i en un cas també el romanès) són l'objecte de 3 altres volums. A més a més, en aquesta col·lecció es van editar les actes del sisè Congrés de Romanistes Escandinaus del 1975.

2. *Els articles i els temes en què s'estructuren.* La predicació és una qüestió tan àmplia que permet d'abocar reflexions des de punts de vista sobre el llenguatge ben diferents: pragmàtic, semàntic, lògic, antropològic, semiòtic o purament gramatical. Les hipòtesis interpretatives sobre el que és la predicació, sobre els seus fonaments i les seves modalitats formen el primer grup d'onze articles, corresponent al tema proposat pels editors «*Perspectives générales: théoriques, historiques et typologiques*». De fet, es tracta del primer bloc temàtic dels tres que nosaltres hem proposat més amunt.

En les perspectives de tipus teòric (a les quals vull dedicar més atenció), hi trobem vuit col·laboracions que giren entorn de la concepció clàssica de la nostra tradició filosòfica, lògica i lingüística segons la qual s'atribueix a la frase una estructura binària formada per un *subjecte lògic* i un *predicat lògic*, o bé un *tema* i un *rema* que es poden anomenar altrament *datum-novum*, *argument-comentari*, *pressuposició-focus*, etc. M. Carel, a «Prédication et argumentation» (p. 93-103) discutint sobre el concepte clàssic d'*enunciat predicatiu*, proposa considerar un segon tipus de subjecte (el *subjecte argumentatiu*, no el *referencial*) i d'enunciats predicatius on apareix aquest subjecte lligat a la significació argumentativa dels mots que comporta. Addueix tota una família d'enunciats predicatius en què el subjecte participa semànticament en la construcció argumentativa: *L'assassin de Smith est un salaud. L'assassin de Smith peut être un honnête homme. Mon fils a réussi ses examens* (on el sentit es dona en la totalitat de la cadena) i *Le sujet d'examen était difficile. Ma voiture est en panne*, etc. (on només un dels termes de l'enunciat proporciona el principi argumentatiu). Aleshores, la predicació no és únicament una atribució a l'objecte, al qual el subjecte es refereix, de la propietat representada pel predicat. Predicació i argumentació van lligades, doncs, en aquest tipus d'enunciats. S. Karolak, a «La structure conceptuelle et la forme syntaxique de la phrase» (p. 243-253), presenta una concepció positiva de la predicació que se situa en el marc d'una gramàtica de base semàntica i dona respostes precises a les tres preguntes clàssiques sobre la predicació: *a*) l'estructura predicativa ha de ser definida en termes semàntics, sintàctics o pragmàtics? *b*) s'ha d'atribuir a les frases una estructura sintàctica binària i quins són els procediments d'assignació de subjecte lògic (tema) i predicat lògic (rema)? *c*) una mateixa forma predicativa pot representar diverses predicacions (tema-rema)? Per a Karolak, el concepte de frase és consecutiu al de judici i té un caràcter binari, una estructura semàntica binària. P. Ludwig, a «Prédication et sémantique situationnelle» (p. 335-344), proposant la construcció d'una teoria unificada de la predicació, tracta la qüestió de l'estratificació en tres nivells de la informació vehiculada en un missatge lingüístic, i se situa en el marc d'una semàntica austiniana. Pel que fa a la controvèrsia entre la concepció minimalista chomskiana i la contextualista, defensa la idea que alguns elements de la informació expressada per un enunciat es troben en el rerefons contextual de l'enunciat, i no a l'estructura predicativa de la frase. C. Muller, a «Prédicats et prédication: quelques réflexions sur les bases de l'assertion» (p. 355-366), parteix de la hipòtesi d'una gramàtica modular de la generació de l'enunciat que s'interessa pel que vol dir el locutor (el *vouloir-dire* en el sentit d'Austin). Pel que fa a la qüestió de la frontera entre predicació i assertió, Muller defineix la predicació com una sèrie d'operacions enunciatives de selecció d'un predicat i de saturació de posicions argumentals que s'efectua en una etapa anterior a la determinació amb una modalitat enunciativa. Aques-

tes operacions s'inscriuen necessàriament en una direcció pragmàtica, però sense confondre-s'hi. A. Ouattava, a «La prédication dans le modèle linguistique de Bernard Pottier» (p. 405-410), presenta el model dinàmic de Pottier amb els quatre nivells d'anàlisi del llenguatge (referencial, conceptual, de la llengua i del discurs actualitzat), on la predicació (amb fonament lingüístic i no lingüístic: el de l'esquema analític conceptual i el fenomen del món referencial extern) presenta cinc modalitats: caracterització, localització, cognitivitat, activitat i existència. F. Rastier, a «Prédication, actance et zones anthropiques» (p. 445-461), fa un recorregut històric sobre la noció de predicació i la descontextualització de la gramàtica, la normativa. Proposa un marc explicatiu de tipus actancial i d'abast antropològic (semiòtica de les cultures), amb la qual cosa es planteja necessàriament una etapa de reintroducció de la semàntica en la sintaxi que permeti de distingir estructuralment *Je dors de Tu manges*. J. Rey-Debove, a «Prédication et définition des mots lexicaux» (p. 475-491), reflexiona sobre el model de la predicació de les definicions dels mots lexicals en els diccionaris de llengua, que des del punt de vista semàntic planteja un nombre considerable de fortes restriccions. Els límits de la tasca del lingüista s'estableixen d'una manera molt precisa. M. Wilmet, a «Essai de typologie de la prédication» (p. 605-613), se situa en l'àmbit estrictament gramatical i, com a la seva gramàtica, fa unes propostes que van més enllà del marc tradicional de la frase i de la predicació (Wilmet, 1998: 499-542). La predicació és la gran organitzadora (amb la determinació) de la frase, ve a ser com la plataforma d'un pont situada sobre els dos pilars (els arguments de la lògica) del tema i del rema. I la frase es defineix com la unió d'una enunciació i d'un enunciat. Wilmet desdobra la predicació en predicació primera (explicada o implicada, completa o incompleta) o constitutiva de l'enunciat i predicació segona (o secundària, externa o interna), positiva o negativa, que es troba afegida a l'enunciat: *J'appelle un chat UN CHAT. Pierre boit son café CHAUD. J'entends un bébé PLEURER. Il est là-bas QUI ARROSE*.

Dues altres col·laboracions se situen en una perspectiva general de tipus històric. F. Rastier (*supra*) i G. Siouffi, «Histoire et interprétation du schéma prédictif dans les grammaires classiques françaises» (p. 513-521). Siouffi posa en relleu la importància de l'esquema predicatiu en la tradició gramatical clàssica i en la reflexió sobre la llengua francesa que va seguir. Exposa els problemes que planteja la polarització que va fer la tradició d'aquesta noció.

En l'àmbit purament tipològic, M. Launey, «Le rhème attrape-tout et le rhème organisateur» (p. 317-326), fa l'examen de l'articulació del principi de predicació amb els objectes morfosintàctics en dues llengües amb domini temàtic: la llengua paez de Colòmbia i el nahuatl de Mèxic. A. Rousseau, «Constructions prédictives et typologie des prédicats dans les langues naturelles» (p. 493-504), examina la predicació en les llengües naturals i mostra com, de fet, és el resultat d'un procés de representació: una creació originada en la història de les llengües que podem reconstituir. També estableix una tipologia dels predicats verbals i examina la constitució del complex predicatiu.

Ara bé, la major part d'articles de l'obra tracten la qüestió de la predicació en quatre de les categories gramaticals tradicionals: el nom, el verb, l'adverbi i la preposició. Aquests constitueixen els quatre grups temàtics d'articles que segueixen (del segon al cinquè) i el conjunt més nombrós del llibre (34 articles). És el segon gran bloc temàtic que hem proposat sobre les categories gramaticals. En el segon grup de catorze articles, es tracten diferents aspectes de la predicació del nom i del sintagma nominal: «Prédication, noms et syntagmes nominaux». Es plantegen hipòtesis innovadores sobre la sintaxi nominal, tradicionalment menys desenvolupada, a més d'algunes idees interessants, com el fet de considerar la predicació propra a la referència que es pot establir mitjançant un nom propi (Gary-Prieur). Hi trobem sis articles sobre els predicats nominals: Beata Badyńska-Lipowczan, «La notion de prédication à travers l'analyse des prédicats psychologiques» (p. 15-22); Anne Daladier, «Structures des nominalisations actives et passives en français» (p. 147-162); Nelly Flaux, «Les noms collectifs et la prédication» (p. 173-183), Marie-Noëlle Gary Prieur, «Prédication et référence: quand un prédicat devient désignateur et inversement»; Gaston Gross, «Pour une typologie des prédicats nominaux» (p. 221-230); Lucien Kupferman: «Structure prédi-

cat-argument des nominaux et relativisation» (p. 265-273). Un article sobre el nombre: Rika van Deyck, «Le nombre: fait de langue ou fait de discours? Le rôle du nombre dans la détermination nominale» (p. 561-568). Dos articles sobre l'atribut i l'epítet: Malgorzata Nowakowska, «Le fonctionnement de l'adjectif de relation — une illustration de l'opposition entre la prédication et l'attribution» (p. 395-403); Charlotte Schapira, «La relation épithétique et la prédication» (p. 505-512). I dos articles també sobre les predicacions internes en el sintagma nominal, on es tracta l'estructura característica del francès introduïda pel dispositiu de frase *il y a*: Véronique Lagae, «Une relation prédicative particulière: les structures du type *il y a une place de libre*» (p. 275-284); Petra Sleeman i Els Verheugd, «Adjectifs prédicatifs à l'intérieur du SN» (p. 537-543). I, finalment, tres articles sobre el subjecte on són examinades estructures més característiques de la llengua oral que han suscitat molt interès i molta controvèrsia en els últims anys, com són la dislocació del subjecte i l'estructura impersonal amb *c' est*: Peter Blumenthal, «Le complément peut-il être sujet logique?» (p. 57-66); Henning Nølke, «*Il est beau le lavabo, il est laid le bidet. Pourquoi disloquer le sujet?*» (p. 385-393); Dominique Willems, «*La mer, c' est beau. Le sujet dans certaines structures non canoniques*» (p. 595-603).

El tercer grup temàtic d'articles sobre la predicació del verb i del sintagma verbal, «*Prédication, verbes et syntagmes verbaux*» és format per disset articles. Dos articles sobre els predicats verbals personals (s'hi inclou, a més, l'article de Sivertsen, *infra*): Michel Charolles i Caroline Schmedecker, «*Qu'est-ce que devenir? Étude d'un prédicat transformateur*» (p. 105-120); Georges Kleiber, «*Comment peut-on "commencer un livre"?*» (p. 255-264). Tres articles sobre els predicats verbals impersonals: Claire Blanche-Benveniste, «*L'usage prédicatif secondaire des participes passés*» (p. 43-56), on es tracta també la qüestió de la predicació secundària; Émilie Guimier, «*Les constructions à prédicat de l'objet des verbes de perception*» (p. 231-241); Gunver Skytte, «*Référence et prédication: le cas de l'infinitif*» (p. 531-535). Tres articles sobre la transitivitat: Injoo Cho-Jonin, «*Objet interne et transitivité*» (p. 121-128); Meri Larjavaara, «*Sur les variations de la transitivité en français contemporain*» (p. 307-315); Michèle Noailly, «*Transitivité absolue et type de prédication*» (p. 377-384). Cinc articles sobre els auxiliars i els verbs copulatius (també s'hi inclou Charolles i Schmedecker, *supra*): Annie Boone, «*Essai de typologie des phrases copulatives*» (p. 67-80); Jan Daugaard, «*L'unité "copule + attribut" analysée comme un prédicat (noyau valentiel) complexe*» (p. 163-171); David Gaatone, «*Peut-on parler de verbes non prédicatifs en français?*» (p. 193-199); Béatrice Lamiroy, «*Prédication et auxiliaires*» (p. 285-298); Ingvald Sivertsen, «*le verbe de la phrase SN être (X) est la copule*» (p. 523-530). I quatre articles sobre el temps, l'aspecte i la modalitat: Maria-Elisabeth Conte, «*Énoncés modaux et reprises anaphoriques*» (p. 139-146); Laurent Gosselin, «*Le "paradoxe imperfectif", ou la disjonction entre assertion et prédication*» (p. 211-219); Lélia Picabia, «*Structure de la proposition finie en français. Analyses de hier à aujourd'hui*» (p. 411-421); Co Vet, «*Les sources de l'emploi du subjonctif dans les complétives*» (p. 587-594).

En el quart grup temàtic trobem dos articles sobre la predicació, els adverbis i les funcions adverbials: Dan van Raemdonck, «*Prédication vs détermination: l'exemple de la fonction adverbiale*» (p. 579-585); Hava Bat-Zeev Shyldkrot, «*Compléments de phrase "évaluatifs" et interprétation sémantique*» (p. 33-41). El cinquè grup temàtic sobre la predicació i la preposició està format per un sol article: Danielle Leeman, «*La préposition comme catégorie prédicative*» (p. 327-334).

En el tercer bloc temàtic que hem proposat incloem dos grups d'articles que marquen la transició i el canvi de perspectiva cap a la consideració dels aspectes més externs, de tipus discursiu i pragmàtic, de la predicació. El sisè grup temàtic (el de transició) és format per tres articles sobre la predicació més enllà de les categories gramaticals tradicionals: Wiesław Banyś, «*Prédication, assertion et information dans les propositions "conditionnelles"*» (p. 23-32); Andrée Borillo, «*La construction absolue méronymique*» (p. 81-92); Michel Pierrard, «*Proformes indéfinies et prédication complexe*» (p. 423-432).

El setè i darrer grup temàtic (amb deu articles) és el de la predicació, l'enunciació i el discurs. Les anàfores, els referents i el discurs són tema de cinc articles: Lita Lundquist: «*La prédication orientée et l'enchaînement discursif*» (p. 345-353); Michele Prandi, «*L'utilisation des verbes sup-*

pléants dans l'analyse de la phrase simple et complexe» (p. 433-443); Liliane Tasmowski-De Ryck, «L'introduction des référents dans le discours» (p. 551-559); Marie-José Reichler-Béguelin, «Le statut des informations non identifiantes dans le SN défini anaphorique» (p. 463-474); Marleen Van Peteghem, «Sur le contenu lexical des descriptions définies et démonstratives» (p. 569-578). Dos altres articles sobre la dislocació, l'apocòpsa i les construccions absolutes (s'hi inclouen també Blanche-Benveniste i Borillo, *supra*): Bernard Combettes, «Prédication et perspective fonctionnelle de la phrase: le cas des constructions détachées» (p. 129-138); Franck Neveu, «Les constructions appositives frontales et la structure informationnelle de l'énoncé» (p. 367-375). Un article sobre la ironia: Ronald Landheer, «L'assertion ironique: une information à rebours» (p. 299-306). Un article sobre la interjecció: Marcela Świątkowska, «L'acte de prédication non phrastique est-il possible?» (p. 545-550). I un darrer article sobre la reformulació parafràstica introduïda pel marcador *c'est-à-dire*: Kjersti Fløttum, «Un DIRE motivé» (p. 185-192).

El conjunt de contribucions presentades són una bona mostra de l'extensió moderna de la sintaxi d'aquests darrers anys, que va més enllà dels formalismes purs integrant i reintroduint en gramàtica la semàntica que és indispensable a la sintaxi. Les noves perspectives provinents de l'anàlisi del discurs i dels estudis pragmàtics sobre l'enunciació completen sovint el marc analític i explicatiu de la predicació. La publicació d'aquestes actes constitueix, certament, una extraordinària contribució de la romanística escandinava als temes actuals de debat lingüístic. S'afegeix, a més a més, a una extensa llista de produccions i publicacions com a resultat de l'energia i vitalitat, ultra la gran capacitat aprenedora, que sovint manifesta aquesta comunitat de romanistes.

M. TERESA GARCIA CASTANYER
Universitat de Barcelona

BIBLIOGRAFIA DE REFERÈNCIA

- Cadiot / Furukawa 2000 CADIOT, Pierre / FURUKAWA, Naoyo (ed.) (2000): *La prédication seconde. Langue française*. Núm 127. Paris: Larousse. [revista trimestral: setembre 2000].
- Martin 1983 MARTIN, Robert (1983): *Pour une logique du sens*. Paris: PUF. (Linguistique nouvelle).
- Melis 1988 MELIS, Ludo (ed.) (1988): *La prédication seconde. Travaux de linguistique*. Núm. 17. Louvain-la-Neuve: Duculot.
- Wilmet 1998 WILMET, Marc (1998): *Grammaire critique du français*. Paris: Hachette supérieur; Bruxelles: Duculot.